

Když poslední láhev dopíjí
sotva dýchá, sklenku rozbíjí,
hlavu těžkou na stůl pokládá,
jak se bránit, když tolik strádá.

Před očima tma mu pak mizí, pak mizí,
nový svět už není tak cizí, tak cizí,
zář snů je pláč dnů.

Všichni křičí, ať jde pryč ten spáček,
za límec ho táhne místní rváč,
pak se před hospodou probouzí,
nemá kam se ukrýt před bouří.

Před očima tma zas nemizí, nemizí,
a ten svět je pořád tak cizí, tak cizí,
zář snů je pláč dnů.

Před očima tma mu pak mizí, pak mizí,
nový svět už není tak cizí, tak cizí,
zář snů je pláč dnů.

Všichni křičí, ať jde pryč ten spáček,
za límec ho táhne místní rváč,
pak se před hospodou probouzí,
nemá kam se ukrýt před bouří,
nemá kam se ukrýt před bouří,
nemá kam se ukrýt před bouří.